

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **AVE CZ odpadové hospodářství s. r. o.**, se sídlem Pražská 1321/38a, Praha 10, zastoupena JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 10 A 152/2019-114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2019, č. j. MZP/2019/500/830, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též „ČIŽP“) ze dne 1. 2. 2019, č. j. ČIŽP/41/2019/1266. Uvedeným rozhodnutím ČIŽP uložila žalobkyni jakožto provozovatelce skládek pokutu ve výši 2 000 000 Kč za čtyři přestupky podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále též „zákon o odpadech“). Žalobkyně se měla přestupků dopustit tím, že nesplnila ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost vyplývající z § 39 odst. 2 zákona o odpadech. Porušení ohlašovací povinnosti se žalobkyně dopustila následujícím jednáním: 1. V hlášení o produkci a nakládání s odpady (dále též „hlášení“) za rok 2016 za zařízení s přiděleným identifikačním číslem CZS00799 (dále též „skládka Čáslav“), použila u celkem 252 815,36 tun odpadů kategorie ostatní i nebezpečné kód způsobu nakládání s odpady N1 (*Využití odpadů na povrchu terénu s výjimkou využití odpadů na skládce*), ačkoli odpady tímto specifickým způsobem uložené do tělesa skládky (jako tzv. konstrukční prvky) nebyly využity, ale byly ve skládce odstraněny, a proto měly

být správně označeny kódem D1 (*Ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu*); 2. stejného jednání, avšak v souvislosti s hlášením za rok 2017 za skládku Čáslav, přičemž se jednalo o celkem 293 319,16 tun odpadů kategorie ostatní i nebezpečné; 3. stejného jednání, avšak v souvislosti s hlášením za rok 2016 za zařízení s přiděleným identifikačním číslem CZS00819 (dále též „skládku Benátky“), přičemž se jednalo o celkem 96 603,88 tun odpadů kategorie ostatní a nebezpečné; 4. stejného jednání, avšak v souvislosti s hlášením za rok 2017 za skládku Benátky, přičemž se jednalo o celkem 108 689,65 tun odpadů kategorie ostatní i nebezpečné.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného dne 12. 9. 2019 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). Po prvním jednání ve věci konaném dne 16. 12. 2021 žalobu doplnila dne 12. 1. 2022 o námitku, že správní orgány nevyjasnily povahu předmětného odpadu, neboť dostatečně nezkoumaly skutkový stav, tedy zda daný odpad nahradil neodpadní materiály a zda současně prvotním účelem jeho umístění na skládku byla právě náhrada neodpadních materiálů. Městský soud následně žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobkyni nebyla uložena pokuta za to, že umísťovala odpad na těleso skládky v první fázi jejího provozu nebo že z něj vytvářela konstrukční prvky skládky, nýbrž za chybnou evidenci vykázanou v hlášeních. Současně městský soud zdůraznil, že není sporu o tom, že žalobkyně používala dotčené odpady pro výstavbu konstrukčních prvků skládky, což byla na základě integrovaného povolení a provozního řádu oprávněna činit. Sporné je pouze to, jak měla žalobkyně tyto odpady vykazovat v hlášení. Městský soud s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu nepřisvědčil názoru žalobkyně, že takto používaný odpad je ve smyslu § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech odpadem využívaným. Neshledal přitom důvod se od právního názoru kasačního soudu odchýlit, neboť posuzovaná věc se po skutkové stránce, tedy ve způsobu nakládání s odpadem a jejich vykazování, nijak neliší. Městský soud dodal, že žalobkyně teprve v doplnění žaloby namítla absenci zkoumání hlavního účelu umístění sporných odpadů na skládku. K této argumentaci proto nemohl pro její opožděnost přihlédnout. Podotkl však, že správní orgány nerezignovaly na zjištění, jaké odpady byly na konstrukční prvky skládky použity. Výslovně deklarovaly, že tyto odpady byly na skládku umísťovány za účelem jejich uložení a žalobkyně se jich zbavovala vytvářením konstrukčních prvků skládky, tedy způsobem, který technicky nijak nevybočoval ze zákonných definic odstranění a ukládání odpadu. Podle městského soudu byla skutková zjištění správních orgánů v tomto ohledu dostatečná, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by hlavním účelem nebylo uložení těchto odpadů na skládku. Žalobkyně tedy v hlášení použila nesprávný kód způsobu nakládání s odpady N1, ačkoli měla správně použít kód D1. Na tom nic nemění integrované povolení a provozní řády skládek, neboť tyto závazně neurčují, co je využitím odpadu podle zákona a že by žalobkyně mohla u takto použitého odpadu deklarovat kód N1. Žalobkyně těmito dokumentům přikládá nesprávný význam. Městský soud neshledal důvodnými ani ostatní námitky žalobkyně.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

[4] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, neboť z něj není patrné, na základě jakých skutkových zjištění a jakých právních úvah dospěl městský soud k závěru, že na projednávaný případ lze bez dalšího použít závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 7 As 54/2019-88, ač se vztahovaly k jiné skládce a jinému časovému období. Dále je rozsudek nepřezkoumatelný, neboť ačkoliv městský soud v rozporu s citovaným rozsudkem a v souvislosti s testem využitelnosti odpadu zde uvedeným neposoudil a nezohlednil, jak bylo fakticky s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky nakládáno (zda byly využívány nebo odstraňovány), přesto došel k závěru, že přijaté odpady na skládkách byly odstraněny, nikoliv využity dle § 4 odst. 1 písm. r) zákona o odpadech.

[5] Stěžovatelka dále namítá, že ve věci nebyl zjištěn skutkový stav, tedy jak bylo fakticky nakládáno s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky skládky. Správní orgány vycházely pouze z evidence a nesprávného právního názoru, že v první fázi provozu skládky nelze odpad vůbec využívat. Nezjišťovaly tak, k jaké činnosti na skládkách skutečně docházelo a jaký byl její důvod a povaha. Takový postup je v rozporu s judikaturou kasačního soudu týkající se podmínek testu využitelnosti odpadu, které zahrnují nezbytná skutková zjištění o způsobu nakládání s odpadem (např. proč a jak byl na skládku odpad přijat, jakým způsobem a za jakým užitečným účelem s odpadem bylo naloženo a jaké jiné materiály takový přijímaný odpad na skládce nahrazuje). Městský soud pak příslušné námítky označil za opožděné. Nerespektoval tak judikaturu, podle níž lze zásadu koncentrace řízení prolomit. V posuzované věci přinesl zásadní obrat rozsudek č. j. 7 As 54/2019-88, který Nejvyšší správní soud vydal poté, co stěžovatelka podala žalobu. Do té doby byl veden spor pouze o výklad zákona o odpadech v rozsahu možnosti využívat odpady v první fázi provozu skládky. Nebylo tudíž možné dříve uplatnit námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[6] Stěžovatelka se dále vymezila proti posouzení své dobré víry v souvislosti s nakládáním s odpady. Tuto podle ní zakládala zákonná presumpce správnosti plynoucí z integrovaného povolení pro skládku, a to v části povolení zabývající se nakládáním s odpady určenými na tzv. konstrukční prvky.

[7] Městský soud podle ní rovněž nesprávně dovozuje, že stěžovatelka uměle rozlišovala odpady určené na tzv. konstrukční prvky jako odpady využitě a odpady určené na technické zabezpečení skládky (dále též „TZS“) jako odstraňované, když se dle městského soudu jedná vždy o odpady odstraňované. Podle stěžovatelky odpady určené na tzv. konstrukční prvky nelze nikdy považovat za odpady odstraněné. Rovněž nesouhlasí s tím, že by odpady určené na tzv. konstrukční prvky a odpady určené na TZS byly navzájem zaměnitelné. Oba tyto druhy mohou mít podobné kvalitativní požadavky na druhové určení, způsob využití a zejména funkční a účelové určení takových odpadů se však zásadně liší. Městský soud a ani žalovaný se nezabýval zhodnocením rozdílného funkčního a účelového určení odpadů určených na TZS a na tzv. konstrukční prvky.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, resp. aby v odůvodněném případě zrušil i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Ten se řádně vypořádal s prejudikaturou v dané věci a správně aplikoval její závěry. Judikatura Nejvyššího správního soudu vyjádřila pochybnosti stran způsobu ohlášení určité části přijatých odpadů pouze ve vztahu k užití rekultivačního materiálu Rekosol. Pouze v tomto případě Nejvyšší správní soud rušil rozsudky krajských soudů a správní rozhodnutí a uložil správním orgánům v dalším řízení vyjasnit povahu a okolnosti nasazení tohoto výrobku. Na skládkách Benátky a Čáslav však v rozhodném období nebyl takový výrobek či jeho obdoba nasazeny. Ostatní námitky obsažené v kasační stížnosti obsahují stále stejnou a již opakovaně správními orgány i judikaturou vyvrácenou argumentaci. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatelky, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Tyto námitky totiž mají v posuzované věci společný základ. Stěžovatelka je vystavěla na přesvědčení, že správní orgány ve věci nezjistily řádně skutkový stav, neboť nezkoumaly, jakým způsobem bylo fakticky se sporným odpadem nakládáno. Nezabývaly se v rozporu se závěry rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88 užitečností ani primárním účelem umístění daného odpadu na skládku. Napadený rozsudek je proto podle ní nepřezkoumatelný, neboť městský soud rozhodnutí správních orgánů i přes nedostatečné zjištění skutkového stavu aproboval, příslušnou žalobní námitku považoval za opožděnou a nevysvětlil, o jaká skutková zjištění opírá svůj závěr, že stěžovatelka sporný odpad odstraňovala.

[13] Jak již byla stěžovatelka upozorněna v rozsudcích kasačního soudu ze dne 15. 9. 2022, č. j. 10 As 322/2021-58, či ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 237/2021-52, její argumentace týkající se zjišťování skutkového stavu věci stran faktického způsobu nakládání se sporným odpadem vychází z nesprávného pochopení závěrů rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zaměřil na otázku, zda vůbec lze umístění odpadů na skládce takovým způsobem, že tyto jsou sice na skládce uloženy, avšak současně slouží k jejímu technickému zajištění (resp. jako konstrukční prvky), považovat za jejich „využití“ dle § 4 odst. 1 písm. q) zákona o odpadech [později písm. r) zákona]. Dospěl přitom k závěru, že kvalifikace použití odpadu pro tvorbu konstrukčních prvků jako *využití* odpadu ve smyslu zákona o odpadech je vyloučena vždy. Je tomu tak proto, že úspora surovin je pouze druhotným účinkem činnosti, jejímž prvotním účelem je nadále odstraňování odpadu. Ten je sice na skládku umístěn tak, aby bylo její těleso zajištěno před narušením těsnosti, stability, konstrukce, či před nežádoucími deformacemi, v čemž spočívá ono zdánlivé „využití“, z hlediska zákona však stále zůstává primárním cílem umístění tohoto odpadu na skládku jeho odstranění uložením, nikoliv využitím. Nedochozí k žádné kvalitativní změně ve způsobu určení daného materiálu. Odpad proto v takovém případě nepřestává být odstraňovacím.

pokračování

[14] Jakkoliv správní orgány vycházely primárně z evidenčních přehledů, nebylo ve správním řízení sporu o tom, že stěžovatelka sporné odpady ukládané na skládku využila na tvorbu konstrukčních prvků skládky (pro překryv, tvorbu valů apod.). To, že byly sporné odpady používány pro výstavbu konstrukčních prvků, potvrzovaly i provozní řády skládky, na jejichž obsahu se stěžovatelka a správní orgány shodly. Jak uvádí žalovaný na straně 7 svého rozhodnutí – a stěžovatelka tento skutkový závěr v žalobě nijak nerozporovala – konstrukční prvky skládek byly v souladu s integrovaným povolením vytvářeny z navezeného odpadu, tedy pomocí odpadů, které byly již jednou přijaté k odstranění do tohoto zařízení, namísto tvorby těchto prvků z dalšího, např. stavebního, konstrukčního či jiného vhodného materiálu, který by musela stěžovatelka pro tento účel obstarat. Sama stěžovatelka pak v odvolání popisovala konstrukční prvky skládky jako ukládané odpady, které jsou díky svým vlastnostem vhodné pro konstrukci skládky. Nesprávně však již z této jejich úlohy dovozuje, že tímto dochází k využití odpadu ve smyslu zákona. Z výše uvedené ustálené judikatury však plyne, že *„ani pokud má odpad vhodné vlastnosti pro to, aby jej bylo možné využít k úpravě terénu skládky (a získá tak při svém umístění na skládku ještě dodatečnou funkci), nezískává současně status využitého odpadu.“* Účel přijetí odpadu na skládku tedy nebyl v řízení nijak sporný. Jaký kód měla stěžovatelka v takovém případě v ročním hlášení použít, je pak otázkou právní, nikoli skutkovou.

[15] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by správní orgány a poté městský soud učinily své skutkové závěry bez opory ve spisovém materiálu. Skutečnost, že odpady ukládané na skládku, které jsou předmětem sporu, byly výše popsáním způsobem použity pro výstavbu konstrukčních prvků skládky, nebyla ve správním řízení nijak sporná.

[16] Konkrétní námitky týkající se nedostatku skutkových zjištění stěžovatelka poprvé uplatnila až v doplnění žaloby podaném po uplynutí lhůty k jejímu podání. Městský soud tak nebyl povinen k těmto námitkám přihlédnout a vypořádat je (§ 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 75 odst. 2 s. ř. s.). Nenastala ani situace, s níž judikatura spojuje možnost prolomit koncentrační zásadu. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že rozsudek č. j. 7 As 54/2019-88, nelze považovat za překvapivý ve smyslu rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS (viz rozsudky č. j. 10 As 322/2021-58 a č. j. 1 As 237/2021-52). Od těchto svých závěrů přitom nemá soud důvod se odchýlit a v podrobnostech na ně odkazuje. Kasační námitky týkající se zjišťování skutkového stavu jsou tak dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné, neboť je stěžovatelka již v řízení před městským soudem uplatnila opožděně.

[17] Z výše uvedeného pak vyplývá, že nedůvodné jsou rovněž námitky stěžovatelky, v nichž dovozuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spočívající v nedostatku (skutkových) důvodů pro závěr o tom, že sporné odpady byly na nyní posuzovaných skládkách odstraňovány. Městský soud zcela zřetelně (a správně) vyšel z toho, že stěžovatelka použila chybně vykazovaný odpad ukládaný na skládku pro výstavbu jejích konstrukčních prvků (viz body 22 a 23 napadeného rozsudku) a že se její postup po skutkové stránce nijak neodchyloval od toho, který uplatňovala na ostatních skládkách, které byly předmětem jiných správních řízení, v nichž byla sankcionována za totožný způsob vykazování nakládání s odpady (viz bod 36 napadeného rozsudku). Je proto srozumitelné a logické, proč v posuzované věci aplikoval bezezbytku právní závěry vyplývající z rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88. Není proto pochyb o tom, z jakého

skutkového stavu městský soud vycházel a jak jej po právní stránce hodnotil. Jeho rozsudek je plně přezkoumatelný.

[18] K dobré víře ve věci správnosti integrovaného povolení Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o oprávnění stěžovatelky používat na základě integrovaného povolení (a provozního řádu) na skládkách pro výstavbu konstrukčních prvků primárně odpady, které přijala k odstranění, namísto toho, aby materiál musela k tomuto účelu obstarat. Sporné však bylo, jak měla stěžovatelka tyto odpady vykazovat v hlášení. Již v odkazovaném rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88 Nejvyšší správní soud konstatoval, že stěžovatelka přikládá integrovanému povolení zjevně širší význam, než toto povolení ve skutečnosti má, a že pokud integrované povolení obsahuje „*v souvislosti s určením materiálu, z něž je možné budovat technické zabezpečení skládky či její konstrukční prvky slovo 'využívat', nelze z toho dovozovat, že by tímto závazně určoval, že se takto ukládaný odpad z hlediska zákona považuje za využívání odpadu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. q) zákona o odpadech, nikoliv za jeho odstraňování ukládáním ve smyslu § 4 odst. 1 písm. u), a už vůbec z toho nelze dovozovat, zda takový odpad podléhá povinnosti tvorby finanční rezervy a jak má být vykazován v ročním hlášení. K těmto dalším zákonným povinnostem souvisejícím s provozem daného zařízení (skládky), jako je tvorba finanční rezervy na rekultivaci či povinnosti v oblasti výkaznictví, se integrované povolení nijak nevyjadřovalo, ani je jakkoliv nemodifikovalo. Stěžovatel integrovanému povolení přikládá zjevně širší význam, než toto povolení ve skutečnosti má. To však nemůže založit jeho dobrou víru ve vztahu k deliktárnímu jednání, jež je mu přezkoumávaným rozhodnutím kladeno za vinu.*“ Stěžovatelka nepředkládá žádné důvody, pro které by se měl Nejvyšší správní soud od citovaných závěrů jakkoliv odchýlit.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky stěžovatelky, v nichž městskému soudu vytýkala nesprávné posouzení otázky rozlišení odpadů určených na TZS a na konstrukční prvky skládky. Její názor, že odpady určené na konstrukční prvky skládky nelze nikdy považovat za odpady odstraněné, nýbrž využitě, byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu vyvrácen (srov. například rozsudky ze dne 13. 10. 2020, č. j. 10 As 164/2019-84; ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 As 158/2019-82; ze dne 9. 11. 2021, č. j. 4 As 386/2018-105, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 As 58/2020-15, či ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 237/2021-52). Stěžovatelka stále pomíjí, že odpad nezíská status „využitý“ jen tím, že po svém uložení na skládku slouží rovněž užitečnému účelu. Stále se jedná o odstraňovaný odpad, jenž byl na skládku primárně umístěn za účelem jeho odstranění uložení. Na tom nic nemění, že budování konstrukčních prvků skládky předchází ze strany stěžovatelky odborná úvaha ohledně vhodnosti odpadního materiálu, který bude tímto způsobem na skládce sloužit. Tato povinnost jí plyne z § 3 odst. 5 vyhlášky č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, podle něhož se na skládky odpadů odpady ukládají tak, *aby nemohlo dojít k nežádoucí vzájemné reakci za vzniku škodlivých látek, narušení těsnosti, k nežádoucím deformacím nebo k narušení stability a konstrukce skládky*. Skutečnost, že je dané pravidlo formulováno negativně, neznamená, že se snad jedná o jakýsi zdržovací závazek. Jde naopak o pozitivní závazek, který od stěžovatelky vyžaduje, aby svým aktivním jednáním budovala konstrukci tělesa skládky takovým způsobem, který zabrání zde vyjmenovaným negativním jevům. Za tímto účelem jí integrovaná povolení určují, jaké materiály je možné na skládku umísťovat a jak je možné

pokračování

s těmito nakládat. Tímto postupem však k žádné kvalitativní změně ve způsobu určení takto použitého odpadního materiálu nedochází.

[20] Co se týče samotného rozlišení konstrukčních prvků skládky a TZS, dospěl městský soud ke správnému závěru, že se jedná pouze o rozlišení z hlediska uložení povinnosti hradit poplatek za uložení odpadu podle § 45 odst. 3 zákona o odpadech. Co se týče rozlišení z hlediska funkčního a účelového určení či způsobu využití, již v rozsudku č. j. 7 As 54/2019-88 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Podléhá-li povinnosti tvorby finanční rezervy odpad ukládaný jako technologický materiál na zajištění skládky, není racionálního důvodu, aby se tato povinnost nevztahovala též na odpady používané pro výstavbu jejích konstrukčních prvků, jejichž kvalita musí být dle schváleného integrovaného povolení shodná s požadavky na kvalitu materiálu pro technické zabezpečení skládky tak, jak je stanoví vyhláška č. 294/2005 Sb. V obou případech se jedná o odpadní materiál, který slouží obdobnému účelu (zajištění řádného provozu skládky z hlediska její stability, konstrukce, obslužnosti, apod.).“* Rozlišení činěné stěžovatelkou shledává Nejvyšší správní soud s ohledem na výše vyřčené zcela umělým a účelovým.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu